

Sygn. akt II Ca 1079/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2023 r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	Sędzia Paweł Hochman

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2023 r. w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa E. Z.

przeciwko (...) w P.

o zapłatę

na skutek apelacji E. Z.

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 8 listopada 2022 r. sygn. akt I C 1487/21

1. oddala apelację;
2. przyznaje i nakazuje wypłacić od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim na rzecz radcy prawnego A. K. kwotę 553,50 (pięćset pięćdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt groszy) złotych w tym podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce E. Z. z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Paweł Hochman

Sygn. akt II Ca 1079/22

UZASADNIENIE

W dniu 29 września 2020 r. powódka E. Z. wniosła do Sądu Rejonowego w P. pozew, w którym, jak ostatecznie ustalono domagała się zasądzenia od pozwanego (...) w P. kwoty 5000 zł. tytułem zadośćuczynienia w związku z zaniechaniem w wykonywaniu władzy publicznej na podstawie art. 417 k.c.

W odpowiedzi na pozew pozwany w dniu 12 kwietnia 2022 r. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2022 r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo i zasądza od Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim na rzecz pełnomocnika z urzędu r.pr. A. K. – prowadzącej Kancelarię Radcy Prawnego w P. kwotę 600,00 zł (sześćset złotych) powiększoną o należny podatek od towarów i usług (VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce E. Z. z urzędu.

W ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał co następuje:

Powódka E. Z. w 2021 r. była prawnym opiekunem dwójki całkowicie ubezwłasnowolnionych braci tj. M. i K. Z.. Aktualnie jest opiekunem prawnym tylko jednego z braci tj. M. Z., z uwagi na śmierć K. Z. w (...) r. Powódka opiekunem prawnym została ustanowiona na podstawie postanowień Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 28 lutego 2013 r. wydanych w sprawach sygn. akt III RNs 24/13 oraz III RNs 25/13.

W dniu 18 stycznia 2021 r. powódka trafiła do Szpitala (...) w B., w którym przebywała do dnia 16 marca 2021 r.

W dniu 20.01.2020 r. telefonicznie (...) został poinformowany przez pracownika socjalnego Szpitala (...) w B., iż E. Z. od dnia 18.01.2020 r. przebywa na oddziale (...), a jej ubezwłasnowolnieni bracia pozostają w mieszkaniu bez opieki. O powyższym poinformowano Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim oraz prokuraturę rejonową.

W powyższym okresie opiekę nad ubezwłasnowolnionymi braćmi sprawowała kuzynka powódki – U. P.. U. P. nie mieszkała z M. i K. Z. w czasie sprawowania opieki, a jedynie ich odwiedzała, przywoziła posiłki, robiła zakupy. Codziennie u braci była albo U. P., albo jej córka lub syn. U. P. była tam po 2-3 godziny, na krótko. Czasami przyjeżdżała do południa, a potem po południu, bywała 2-3 razy dziennie.

U. P. podpisała zgodę na opiekę prawną nad braćmi powódki, na okres pobytu powódki w szpitalu.

U. P. nie opiekowała się ubezwłasnowolnionymi M. i K. Z. 24 godziny na dobę, bo nie była w stanie. Poinformowała ona pozwanego, że radzi sobie z opieką nad braćmi. Sama była po operacji, ale przy opiece pomagali jej dzieci i mąż.

Podczas pobytu powódki w szpitalu braciom nic się nie stało.

M. Z. był zdrowszy, bardziej samodzielny od brata K. Z., potrafił sam zrobić zakupy, był w stanie pomóc bratu w czynnościach typu golenie, mycie.

Powódka zajmując się braćmi na co dzień gotowała im posiłki, bracia byli stale pod jej opieką.

Pozwany jest zobowiązany do świadczenia środowiskowej pomocy społecznej, m. in. w formie udzielania pomocy w przypadku zdarzenia losowego oraz zobowiązany jest do świadczenia usług opiekuńczych oraz specjalistycznych usług opiekuńczych.

Specjalista pracy socjalnej P. S. w okresie od dnia 20 stycznia 2020 r. do dnia 18 marca 2020 r. realizował wobec rodziny Z. pomoc socjalną poprzez wizyty, kontakty z rodziną zewnętrzną, kontakty z instytucjami. Pozwany występował do sądu rodzinnego o umieszczenie braci Z. w domu pomocy społecznej na czas pobytu ich opiekuna prawnego w szpitalu.

Powódka wielokrotnie występowała ze skargami na pracowników socjalnych do organów ścigania, Ministerstwa Sprawiedliwości i innych organów administracji zarzucając kradzieże i różne roszczenia dot. działalności sądów i służby zdrowia.

E. Z. wniosła do Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim pozew przeciwko (...) w P. o odszkodowanie z czynu niedozwolonego. Sprawa była zarejestrowana pod sygn. akt I C 242/22. Powództwo zostało oddalone w całości.

Na wniosek Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim (...) wskazał Panią U. P. jako osobę, która wyraziła zgodę na ustanowienie jej opiekunem prawnym dla całkowicie ubezwłasnowolnionych M. i K. Z..

Pismem z dnia 4.03.2020 r. udzielono odpowiedzi do Sądu Rejonowego, iż nie zachodzi konieczność umieszczenia ubezwłasnowolnionych M. i K. Z. w domu pomocy społecznej.

Z pisma Komendy Miejskiej Policji w P. z dnia 30.11.2020 r. wynika, że E. Z. złożyła zawiadomienie o czyn z art. 286 § 1 k.k. na jej szkodę w kwocie 300 zł wskazując, iż została bezpodstawnie wysłana na badania psychiatryczne i z tego tytułu poniosła powyższe koszty związane z podróżą.

E. Z. złożyła kolejną skargę do Ministerstwa Sprawiedliwości. Powódka zarzucała również szereg nieprawidłowości po stronie lekarzy Szpitala (...) w B. oraz (...) Szpitala (...) w P..

W dniu 14 czerwca 2021r. lekarz psychiatra J. W. wystosowała do (...) pismo z którego wynikało, że zachodzi podejrzenie, iż powódka z opieki nad chorymi braćmi nie wywiązuje się w sposób właściwy, o czym (...) powiadomił Sąd.

W uzupełnieniu powyższych ustaleń Sąd Rejonowy wyjaśnił, odnosząc się do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, że zeznania świadków M. G., A. B. oraz M. S. potwierdziły jedynie, iż przed pobyt w szpitalu powódka zajmowała się braćmi nieomalże całodobowo i takie też oczekiwania miała wobec kuzynki U. P. i pozwanego. Wskazał, że w sprawie nie było w zasadzie spornym to, że M. Z. był bardziej samodzielny od brata – K. Z. i potrafił wiele rzeczy zrobić sam, a nawet pomagał choremu bratu. Zdaniem Sądu kluczowym dowodem w sprawie były zeznania U. P. oraz dokumentacja w postaci notatek służbowych sporządzonych przez pracownika socjalnego, a także dowody z akt sprawy I C 242/22, które potwierdziły, że pozwany nie zaniechał swoich obowiązków i niezwłocznie po otrzymaniu informacji o pobycie powódki w szpitalu podjął działania mające na celu skontrolowanie sytuacji i zapewnienie opieki ubezwłasnowolnionym M. i K. Z.. Skoro U. P., na prośbę samej powódki, zobowiązała się przed pozwanym, że obejmie opiekę nad braćmi, co zostało przez nią potwierdzone, to nie sposób uznać, że pozwany pozostawił braci samym sobie. Nadto, U. P. potwierdziła, że była przez pozwanego kontrolowana oraz dopytywana, czy poradzi sobie z opieką nad braćmi, gdyż w przeciwnym razie trafią oni do domu pomocy społecznej. Skoro opieka nad braćmi była zapewniona, a podczas pobytu powódki w szpitalu braciom nic się nie stało, to nie sposób uznać, roszczenia powódki za udowodnione. Przesłuchanie samej powódki potwierdziło jedynie, że prosiła ona o pomoc U. P., jednak nie była z tej opieki – na podstawie subiektywnych odczuć – zadowolona. Za gołosłowne należało uznać twierdzenie, że pozwany nie interesował się sytuacją rodziny Z. w świetle wyżej ustalonego stanu faktycznego.

W następstwie powyższych ustaleń Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd zważył, że zgodnie z art. 417 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa (§ 1). Jeżeli wykonywanie zadań z zakresu władzy publicznej zlecono, na podstawie porozumienia, jednostce samorządu terytorialnego albo innej osobie prawnej, solidarną odpowiedzialność za wyrządzoną szkodę ponosi ich wykonawca oraz zlecająca je jednostka samorządu terytorialnego albo Skarb Państwa (§ 2).

W ocenie Sądu meriti, nie było spornym w sprawie, iż pozwany jest zobowiązany do świadczenia środowiskowej pomocy społecznej, m. in. w formie udzielania pomocy w przypadku zdarzenia losowego oraz zobowiązany jest do świadczenia usług opiekuńczych oraz specjalistycznych usług opiekuńczych.

Żądanie powódki nie zasługuje natomiast na uwzględnienie, gdyż powódka nie przedstawiła na poparcie swoich twierdzeń wystarczających dowodów. Fundamentalną zasadą w postępowaniu cywilnym jest zasada określona w art. 6 k.c. Regułę tę potwierdza regulacja zawarta w przepisie art. 232 k.p.c., który stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W efekcie, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18.01.2012 r. w sprawie I ACa 1320/11).

Powódka nie udowodniła, aby (...) w P. nie dopełnił względem niej obowiązków w sprawowaniu władzy publicznej. Pozwany udowodnił natomiast, iż w czasie pobytu powódki w szpitalu pracownik socjalny monitorował rodzinę Z., odwiedził braci powódki w miejscu ich zamieszkania, rozpytywał sąsiadów i był w stałym kontakcie z U. P., która widywała się z braćmi powódki codziennie. Ponadto, pozwany, gdy pozyskał informację od pracownika socjalnego Szpitala (...) w B., iż E. Z. od dnia 18.01.2020r. przebywa na oddziale (...), a jej ubezwłasnowolnieni bracia pozostają w mieszkaniu bez opieki, niezwłocznie poinformował o tym Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim oraz prokuraturę rejonową. Następnie, na wniosek Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim pozwany wskazał U. P. jako osobę, która wyraziła zgodę na ustanowienie jej opiekunem prawnym dla całkowicie ubezwłasnowolnionych M. i K. Z.. Pozwany, na podstawie całokształtu okoliczności dotyczących braci powódki, udzielił odpowiedzi w dniu 04.03.2020 r. do Sądu Rejonowego, iż nie zachodzi konieczność umieszczenia ubezwłasnowolnionych M. i K. Z. w domu pomocy społecznej. Jak wynika z zeznań świadka U. P., która widywała się z braćmi codziennie, pozwany kontrolował sprawowanie opieki nad niepełnosprawnymi braćmi, dopytywano ją, czy poradzi sobie z opieką nad braćmi, aż w końcu U. P. podpisała zgodę na opiekę, aby pozwany nie umieszczał braci w domu pomocy społecznej. Mając na uwadze powyższe, nie sposób uznać, aby pozwany nie wywiązał się ze swoich ustawowych obowiązków. Jedynie dodatkowo wskazać należało, że powódka nie udowodniła również swojego roszczenia co do wysokości.

Reasumując, Sąd pierwszej instancji uznał, że skoro w rozpoznanej sprawie strona powodowa nie zdołała sformułować podstaw faktycznych żądania w sposób nie budzący wątpliwości oddalił powództwo w całości.

Powódka, apelację od powyższego orzeczenia wniosła w dniu 6 grudnia 2022 r., powołując szereg okoliczności mających świadczyć o zasadności powództwa.

Wskazała w szczególności, że strona pozwana traktuje petentów jak „ludzi bezmózgich” i chciał jej zniszczyć życie. Podniosła, że strona pozwana ignoruje to, że nie pochodzi z patologicznej rodziny, oraz że usiłowała rozdzielić ją z bratem. Wskazała, że nie udzielono jej pomocy w opiece nad braćmi gdy przebywała w szpitalu i że „kuzynka pojawiła się po 5 tygodniach”.

W wniesionym w tym samym dniu piśmie zatytułowanym Uzupelnienie do apelacji oświadczyła, że domaga się 80 000 zł. za nękanie, z czego 30 000 zł. zamierza przekazać choremu chłopcu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła również pełnomocnika powódki.

Pełnomocnik powódki oświadczyła, że zaskarża wyrok w całości i wnosi o jego zmianę i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 5000 zł. ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu

Wniosła również o przyznanie na jej rzecz jako pełnomocnikowi z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za postępowanie odwoławcze.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów skutkujące:

- ustalenie, że U. P. prawidłowo sprawowała opiekę nad ubezwłasnowolnionymi braćmi powódki podczas jej pobytu w szpitalu,
- ustalenie, że pozwany wywiązał się z swoich zobowiązań do świadczenia specjalistycznej pomocy opiekuńczej nad braćmi powódki,
- nieuwzględnienie zeznań świadka M. G., z których wynikało, że ubezwłasnowolnieni bracia wymagali opieki stałej,
- pominięcie zeznań świadka M. S..

Sąd Okręgowy zważył co następuje apelacja jest nieuzasadniona.

W pierwszej kolejności wyjaśnić należy, że uwzględniając terminy w jakich zostały wniesione wskazane powyżej środki zaskarżenia, Sąd Okręgowy uznał, że wniesiona przez pełnomocnika powódki apelacja stanowi sprecyzowanie skargi apelacyjnej wniesionej przez powódkę osobiście i usuwa jednocześnie występujące w niej braki formalne.

Odnosząc się natomiast do zarzutów apelacyjnych, wyjaśnić należy, że wydając zaskarżone orzeczenie Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Wbrew twierdzeniom zawartym w skardze apelacyjnej dokonał wszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynił na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów prawidłowe ustalenia faktyczne.

Bardziej szczegółowe wyjaśnienie powyższego stanowiska wymaga przywołania następujących uwag odnoszących się do zagadnień natury procesowej jak i materialnoprawnej.

Zgodnie z treścią art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Z powyższego wynika więc co oczywiste, że na przebieg postępowania dowodowego i jego efekt w postaci ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia wpływa rodzaj zgłoszonego roszczenia. Oznacza to, że obowiązkiem Sądu pierwszej instancji było dokonanie w przedmiotowej sprawie ustaleń jedynie w takim zakresie w jakim mogły mieć one znaczenie dla rozstrzygnięcia czy powódce należy się zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

Przypomnieć należy, że w świetle obowiązujących przepisów Kodeksu Cywilnego tak określone roszczenie przysługuje w związku z krzywdą o charakterze niemajątkowym w zasadzie w czterech przypadkach:

- w przypadku gdy konsekwencją czynu niedozwolonego jest uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia (art. 445 § 1 k.c.);
- w przypadku pozbawienia wolności oraz skłonienia za pomocą podstępów, gwałtu lub nadużycia stosunku zależności do poddania się czynowi nierządному (art. 445 § 2 k.c.)
- w przypadku gdy konsekwencją czynu niedozwolonego jest śmierć osoby najbliższej (art. 446 § 4 k.c.)
- w przypadku naruszenia dóbr osobistych (art. 24 k.c.).

W świetle powyższego nie może budzić żadnej wątpliwości, że powódka domagając się od pozwanego zadośćuczynienia, zobowiązana była zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. przedstawić dowody na okoliczność, że w konsekwencji zaistnienia, któregoś z wyżej opisanych zdarzeń doznała krzywdy. Tym samym dokonanie ustaleń na okoliczność sposobu wykonywania przez stronę pozwaną zadań publicznych związanych z opieką nad jej braćmi nie ma dla rozstrzygnięcia sprawy znaczenia. Powódka nie tylko nie udowodniła, ale nawet nie wyjaśniła z jakich przyczyn z rzekomego pokrzywdzenia braci wywodzi, że poniosła szkodę niemajątkową uzasadniającą dochodzone roszczenie.

W przedmiotowej sprawie oczywistym pozostaje, że uwzględnienie dochodzonego roszczenia wymagało również ustalenia, że powstanie, na podstawie art. 417 k.c., obowiązku naprawienia szkody wymagało nie tylko udowodnienia, iż doszło do wyrządzenia szkody, ale również stwierdzenia, iż była ona następstwem bezprawnego działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej. Jedynie w takim przypadku ustawa dopuszcza powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej po stronie określonych w powołanym przepisie podmiotów, z zastrzeżeniem, że ich bezprawne działanie (lub zaniechanie działania) pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z powstałą szkodą. Nie ulega tym samym wątpliwości, że domagając się zadośćuczynienia powódka winna również wykazać, że strona pozwana dopuściła się bezprawnych działań lub zaniechań. Przytoczona przez nią argumentacja nakazuje odnieść się do obowiązków (...) wynikających z ustawy o pomocy społecznej z dnia 12 marca 2004 r. (Dz.U. Nr 64, poz. 593) i wskazując na art. 17 ust 1. pkt 11 przypomnieć, że do zadań gminy realizowanych przez ten podmiot należy organizowanie i świadczenie usług opiekuńczych, w tym specjalistycznych, w miejscu zamieszkania, z wyłączeniem specjalistycznych usług opiekuńczych dla osób z zaburzeniami psychicznymi. Jednocześnie jak wynika z art. 50 osobie samotnej, która z powodu wieku, choroby lub innych przyczyn wymaga pomocy innych osób, a jest jej pozbawiona, przysługuje pomoc w formie usług opiekuńczych lub specjalistycznych usług opiekuńczych. Usługi opiekuńcze lub specjalistyczne usługi opiekuńcze mogą być przyznane również osobie, która wymaga pomocy innych osób, a rodzina,

a także wspólnie niezamieszkujący małżonek, wstępni, zstępni nie mogą takiej pomocy zapewnić (art. 50 ust 2 w/w ustawy). Z powyższego wynika, że w odróżnieniu od udzielania pomocy w formie usług opiekuńczych lub specjalistycznych usług opiekuńczych osobie samotnej, w odniesieniu do pozostałych osób, wymagających pomocy innych osób, przyznanie pomocy w formie usług opiekuńczych lub specjalistycznych usług opiekuńczych nie jest obowiązkowe, co wynika z zawartego w tym przepisie sformułowania „mogą być przyznane”. W takim przypadku w każdej sprawie należy wyjaśnić, czy osoby wymienione w art. 50 ust. 2 ustawy mogą zapewnić odpowiednią opiekę. W przedmiotowej sprawie, nie udowodniono, że zaistniały przesłanki wdrożenia wobec braci powódki usług o charakterze opiekuńczych. Podkreślić należy, że powódka sprawując opiekę nad braćmi, czasowo pozbawiona możliwości jej faktycznego wykonywania, sama zorganizowała opiekę zastępczą powierzając ją kuzynce. Podnieść również należy, że świadczone w ramach pomocy społecznej usługi opiekuńcze nie przewidują całodobowej opieki nad osobami objętej tą formą świadczenia pomocowego. Usługi opiekuńcze obejmują, jak wynika z art. 50 ust 3 ustawy, pomoc w zaspokajaniu codziennych potrzeb życiowych, opiekę higieniczną, zaleconą przez lekarza pielęgnację oraz, w miarę możliwości, zapewnienie kontaktów z otoczeniem. Powyższe oznacza, że udzielenie powyższego świadczenia nie usuwałoby zastrzeżeń powódki, że bracia nie zostali objęci całodobową opieką, a jedyna forma pomocy mogąca prowadzić do osiągnięcia takiego skutku musiałaby polegać na ich umieszczeniu w domu pomocy społecznej czego powódka zdawała się nie akceptować.

Powyższe oznacza, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy brak również jakichkolwiek podstaw aby uznać, że po stronie pozwanej doszło do zawinonego zaniechania działań opiekuńczych, co wyklucza przypisanie odpowiedzialności na podstawie art. 417 k.c.

Zaprezentowanego stanowiska nie mogą podważyć zgłoszone przez apelującą zastrzeżenia co do oceny przeprowadzonych dowodów w szczególności zeznań świadków M. G., M. S..

Nawet bowiem przyjęcie, jak oczekuje skarżąca (i co w istocie zostało ustalone przez Sąd pierwszej instancji), że na podstawie powyższych zeznań należało ustalić, iż bracia powódki wymagali całodobowej opieki i M. P. nie świadczyła jej w tej formie nie mogło skutkować uwzględnieniem zgłoszonego roszczenia. Powyższe okoliczności nie były wystarczające aby przyjąć, że powódce została wyrządzona przez pozwanego w sposób zawiniony jakakolwiek szkoda niemajątkowa, a związana z nią krzywda uzasadniałaby zasądzenie zadośćuczynienia w oczekiwanej wysokości.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy wyjaśnia, że w pełni podziela ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je za własne.

W konsekwencji Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł o oddaleniu wniesionej skargi apelacyjnej.

O wynagrodzeniu pełnomocnika powódki ustanowionego z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie § 16 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, uznając jednocześnie że stawka wynagrodzenia nie może odbiegać od stawki należnej pełnomocnikowi ustanowionemu z wyboru.

Paweł Hochman